

almindelig Anerkendelse, og at det maa indrømmes, at den har virket godt og efter sin Hensigt. Det anerkendes ikke blot i den Kommissionsbetænkning, der har dannet Grundlaget for nærværende Lovforslag, men ogsaa i den Betænkning, der er afgiven af Folketingets Udvalg, vil man finde samme Anerkendelse, idet der siges, at der var fra alle Sider Enighed om, at Loven af 1ste April 1887 har bidraget meget til at vække Interesse for Husdyravlen. Det var ogsaa et meget betydeligt Fremskridt, der den Gang skete. Det vises bedst ved et Par Tal. Aaret før Lovens Emanation 1886 var Statens Bidrag til Fremme af Husdyravlen ca. 70,000 Kr. Ved Loven af 1887 og Tillæget af 1893 blev Statens Bidrag i Aaret 1900 ikke mindre end 572,000 Kr., altsaa en Stigning af godt og vel $\frac{1}{2}$ Mill. Kr. — selvfølgelig, dertil hører ikke blot Tillæget for 1893, men ogsaa de paa Finansloven givne Bevillinger. Jeg glæder mig nu ikke blot over den almindelige Anerkendelse og den Fremgang og Udvikling, der er sket ifølge Loven af 1887, men det glæder mig særlig, at det nu foreliggende Lovforslag er bygget paa de Hovedprincipper, hvorpaa Loven af 1887 hviler. Man har derved undgaaet at gøre et Spring i Udviklingen, som altid er farligt, og navnlig farligt paa Omraader som det foreliggende. Ganske vist er der blandt disse Principper et, som jeg personlig langt fra sværmer for, nemlig det stærkt udviklede Præmiesystem. Det er allerede antydnet af det ærede kongevalgte Medlem her ved min Side (Hage), at han heller ikke er nogen ubetinget Tilhænger af dette System. Jeg tror, at man kan sige: rent ideelt set er Præmievæsenet i sin dybeste Grund usundt, usundt gennem hele Præmierækken — og den er lang, lige fra de franske Flidspræmier for Skolebørn helt op til de berygtede Eksportpræmier. Men vi leve nu en Gang i Realiteternes Verden og ikke i Idealernes, og det staar mig derfor klart, at det vilde være umuligt nu hovedkulds at kaste Præmierne bort. De have dannet et saa vigtigt og betydeligt Led i de Midler og Foranstaltninger, der ere trufne til Landbrugets og til Husdyravlens Fremme, at det vilde være mere end betænkeligt nu at komme bort fra dem. Noget andet er, om der ikke skulde kunne være Mulighed for at reformere Systemet. Jeg er ikke langt fra at tro, at der er en saadan Mulighed til Stede. Der er i alt Fald en Vej, det forekommer mig, man kunde gaa, hvis man vilde spørge om, hvorledes jeg tænker mig

det, og det var den simple Maade, at man indskrænkede Præmier i alt Fald for Hingste og Tyre til de to Arter og udelukkende de to Arter: Bevaringspræmier for de ganske unge Dyr og Afkomspræmier for de avledygtige Dyr. Det er jo bekendt nok, hvor megen Humbug der drives ved Hingsteopdræt. Denne beklagelige Kendsgerning er kommen stærkt til Orde under Behandlingen i det andet Ting, hvor man har paavist, hvorledes man opdrætter Føl og Plage med sød Mælk, Æg og andre kunstige Næringsmidler, hvorledes der finder en Overernæring Sted, hvorved der fremkaldes en unaturlig tidlig Modenhed, fremskaffes stor Kropbygning, svære Lemmer etc. og Dyr, der sælges til de af Staten støttede Hesteavlforeninger til ublu høje Priser, hvoraf en ikke ringe Del, ofte mange Tusinde Kr., staar „paa Vilkaar“, d. v. s. disse Tusinders Betaling afhænger af, om den Hingst, der sælges, ved det eller det Dyrskue eller Hingsteskue kan tage den eller den Præmie. Det er den Slags Præmier, jeg vilde ønske, man kunde komme bort fra. Man maa der kunne være enig om, at den Slags kunstigt opdrejede Drivhusplanter, som disse Hingste meget ofte ere, neppe frembyde særlige Betingelser for stor Frugtbarhed eller for at kunne komme med et Afkom, der udmærker sig ved Haardførhed, Nøjsomhed, Hurtighed og Kraft. Det er ikke ad den Vej, man naar disse Egenskaber, og jeg tror derfor, at det burde være saa, at ingen Beskeler i Kraft af sit smukke Ydre og sine unaturligt udviklede Lemmer og smukke Former i det hele taget skulde kunne tage Præmie, men derimod kun derved, at den i Praksis havde vist, at den var i Stand til at frembringe et godt, nyttigt og dygtigt Afkom. Man vil vel ganske vist herimod indvende, at det at undlade at give Hingste af den Art Præmie, maatte være Dommernes Sag, og Dommernes ved Dyrskuerne maatte bedre end nogen andre have Kendskab til det af mig her omtalte Forhold. Det have de ganske vist, og jeg skal ogsaa gerne vedkende mig, at det ringe Kendskab, jeg har til denne Sag, har jeg faaet særlig fra kyndige Hingstedommere. Teoretisk set beklage de saa stærkt som nogen dette Forhold, men, sige de, praktisk er det umuligt gennem Bedømmelsen at komme bort derfra. Naar der ved et Dyrskue fremstilles en stærkt udviklet, overfedet Hingst med glinsende Haarlag, bestikkende og imponerende ved sine Lemmers Sværlighed og i det hele ved sin smukke Form,